

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Δευτέραν, 21^η Μαΐου / 3^η Ιουνίου 2024, ἑωρτάσθη εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἀναμνησθῆσκει τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου ἐνδόξου βασιλέως καὶ ἰσαποστόλου ἀγίου Κωνσταντίνου, τῆς ἀναγνωρίσεως δηλονότι τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἐλευθέρας θρησκείας ἐντός τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους διὰ τοῦ διατάγματος τῶν Μεδιολάνων, τὸ 312 μ.Χ. καὶ τῆς Ἀγίας Ἑλένης, ἡ ὁποία ἐπεσκέφθη τοὺς Ἀγίους Τόπους τὸ ἔτος 326 μ.Χ. καὶ ἀνήγειρε τὸν Πανίερὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὴν Βασιλικὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Βηθλεέμ καὶ ἄλλα προσκυνήματα.

Διὰ τοῦ ἔργου τῶν δύο Ἀγίων τούτων ἐνεκαινιάσθη ἡ νέα ἐποχὴ τῆς Ρωμαιορθοδόξου παραδόσεως εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν.

Πρὸς τιμὴν τῶν δύο ἀγίων τούτων μεγάλων βασιλέων καὶ ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἰδρυτῶν καὶ προστατῶν τῆς Ρωμαιορθοδόξου ἐποχῆς εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν, κρατούσης ἄχρι τῆς σήμερον ἐν τῷ θεσμῷ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἐτελέσθη Μέγας Ἑσπερινὸς ἀφ' ἑσπέρας εἰς τὸ Κεντρικόν Μοναστήριον, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, καὶ ἱερουργούντων τοῦ Τυπικάρη Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξίου καὶ τῶν ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Νικοδήμου, Ἀρχιμανδρίτου π. Στεφάνου, Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀμφιλοχίου, τοῦ ἐφημερίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλης Παναγίας Ἀρχιμανδρίτου π. Μακαρίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἐπιφανίου, τοῦ Ἡγουμένου τοῦ Πραιτωρίου Ἀρχιμανδρίτου π. Διονυσίου.

Ἐτελέσθη ὡσαύτως Ἀναστάσιμος πανηγυρικὴ θεία Λειτουργία τὴν πρωΐαν, λειτουργοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου καὶ συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Τυπικάρη Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀμφιλοχίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Στεφάνου, τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ Ἡγουμένου Ἀκκρης Ἀρχιμανδρίτου π. Σιλουανοῦ, τοῦ π. Φάραχ ἐφημερίου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, ψαλλόντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών, παρουσία τῆς Προξένου κ. Ἄννης Μάντικα ἐν τῇ συμμετοχῇ τῶν Ἀραβοφώνων Ὀρθοδόξων πιστῶν καὶ προσκυνητῶν.

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει ἠκολούθησε ἐπίσημος ἄνοδος ἐν πλήρει Ἱερατικῇ λειτουργικῇ ἀμφιέσει εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου.

Κατὰ τὴν διάβασιν τῆς Πύλης τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐπιμελουμένη τοῦ Ἀρτοποιείου καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Σεϊδανάγιας μοναχὴ Σεραφεῖμα ἀπένειμε τὰ ἀρτίδια εὐλογίας εἰς τοὺς διερχομένους.

Εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ὁ Μακαριώτατος, διένειμε Πατριαρχικὰς εὐλογίας, ἠύχθη εἰς τοὺς ἑορταστάς τὰς πρεσβείας τῶν ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἐν ᾧ προσεφώνησε τὰ κάτωθι:

“Οὐκ ἐξ ἀνθρώπων εἴληφε, τό βασίλειον κράτος, ἀλλ’ ἐκ τῆς θείας Χάριτος, Κωνσταντῖνος ὁ μέγας, σύν τῇ μητρί οὐρανόθεν, ἐξαστράπτων δέ βλέπει, Σταυροῦ τό θεῖον τρόπαιον· ὅθεν τούτῳ ὀλέσας τοὺς δυσμενεῖς, τῶν εἰδώλων ἔλυσε τὴν ἀπάτην, ἐν κόσμῳ δέ ἐκράτυνε, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν”.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριε Ἀγγελοσόπουλε,

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ Προσκυνηταί,

Εὐφραίνεται καὶ ἀγάλλεται σήμερον ἡ Ἀγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία καὶ δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῇ ἑορτίῳ μνήμῃ τῶν ἁγίων ἐνδόξων, θεοστέπτων καὶ ἰσαποστόλων μεγάλων βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

Οἱ Ἅγιοι οὗτοι ἀνεδείχθησαν μεγάλοι βασιλεῖς καὶ ἡγέται ὅχι μόνον διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐπ’ αὐτοῦ καὶ δι’ αὐτοῦ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐξεδόθη τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων τῷ 313 μ.Χ. διὰ τοῦ ὁποίου ἔπαυσαν πάντες οἱ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας διωγμοί, ἐθριάμβευσεν ὁ Χριστιανισμός καὶ κατελύθη τό σκότος τῆς δαιμονιώδους εἰδωλολατρείας. Τῷ 325 συνήθροισε τὴν ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, τὴν ὁποίαν καὶ προσηγόρευσεν αὐτοπροσώπως. Τῷ 328 κατέβαλε τὰ θεμέλια τῆς ἐπωνύμου αὐτῷ Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν μετηνέχθη ὁ αὐτοκρατορικός θρόνος ἐκ τῆς Ρώμης, ἐπονομασθεῖσα καὶ αὕτῃ Νέα Ρώμη.

Τὴν ἀνεκτίμητον ταύτην συμβολὴν ἐξόχως ἐμεγάλυνε ἡ ὑπὸ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐπιδειχθεῖσα εὐλάβεια διὰ τοὺς ἁγίους Τόπους καὶ δὴ διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σωτηρίου Μαρτυρίου, τοῦ ἱεροῦ δηλονότι μνημάτων τοῦ Χριστοῦ τῷ 326. “Οὗτος καὶ πρῶτος καὶ μόνος μοι σκοπός... ὅπως τὸν ἱερόν ἐκεῖνον τόπον, ὃν Θεοῦ προστάγματι αἰσχίστης εἰδώλου προσθήκης ὥσπερ τινός ἐπικειμένου βάρους ἐκούφισα (=ἐλάφρυνα) ἅγιον μὲν ἐξ ἀρχῆς Θεοῦ κρίσει γεγεννημένον, ἁγιώτερον δ’ ἀποφανθέντα ἀφ’ οὗ τὴν τοῦ σωτηρίου πάθους πίστιν εἰς φῶς προήγαγεν, οἰκοδομημάτων κάλλει κοσμήσωμεν”, γράφει εἰς τὴν πρὸς Μακάριον Ἐπίσκοπον τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

Εὐγνώμονες ὄντες εἰς τοὺς ἐνδόξους τούτους ἰδρυτάς τοῦ “Τάγματος τῶν Σπουδαίων”, τὴν Γεραράν δηλονότι Ἀγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα ἀφ’ ἑνός καὶ τοὺς γεννήτορας τοῦ χριστοπρεποῦς πνευματικοῦ μεγέθους τῆς Ρωμησούνης ἀφ’ ἑτέρου, χρεωστικῶς ἐτελέσαμεν Πατριαρχικὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐπωνύμῳ Μοναστηριακῷ Ναῷ ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἔνθα ἱκετηρίους δεήσεις ἀνεπέμψαμεν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ ὑπὲρ εἰρήνης ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ πυρός τοῦ πολέμου δοκιμαζομένη περιοχῇ ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδου εἶπωμεν: “Χαίροις Κωνσταντῖνε πάνσοφε, ὀρθοδοξίας πηγὴ, ἡ ποτίζουσα πάντοτε, τοῖς γλυκέσι νάμασι, τὴν ὑφήλιον ἄπασαν. Χαίροις ἡ ρίζα, ἐξ ἧς ἐβλάστησε, καρπὸς ὁ τρέφων, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ. Χαίροις τό καύχημα, τῶν περάτων ἔνδοξε, Χριστιανῶν, βασιλέων πρώτιστε· Χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν”.

Ἀμήν. Χριστὸς Ἀνέστη. Ἔτη πολλά καὶ εἰρηνικά”.

Εἰς τό πλαίσιον τῆς δεξιώσεως ταύτης ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τὸν Ἀγγλικανὸν Ἐπίσκοπον Antony Poggio, General Secretary of the Anglican Communion, μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χουσάμ, Ἀγγλικανοῦ Ἐπισκόπου εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ τοῦ π. Donald.

Ἐκολούθησε μοναστηριακή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό Σάββατον 19^{ον} Μαΐου/ 1^{ον} Ἰουνίου 2024 ἐωρτάσθη μέ μετάθεσιν ἡ ἐορτή τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος εἰς τό Πατριαρχεῖον, εἰς τό ἐν Νεαπόλει τῆς Σαμαρείας Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Κατά τήν ἐορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ὅλη ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἀναμνησκέται ἀκολουθοῦσα τόν Εὐαγγελιστήν Ἰωάννην (κεφ. 4) ὅτι εἰς τό ἐν Νεαπόλει τῆς Σαμαρείας Φρέαρ τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ ἡ Σαμαρεῖτις γυνή, ἐλθοῦσα ἵνα ἀντλήσῃ ὕδωρ, ἦντλησε τό ὕδωρ τῆς ζωῆς, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὅποιος καί ἀπεκάλυψε αὐτῇ ὅλα τά τῆς ζωῆς αὐτῆς καί ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ὁ λαλῶν μετ' αὐτῆς.

Ἐκτοτε ἡ Σαμαρεῖτις γυνή ἐγκατέλειψε τόν πρότερον ἁμαρτωλόν τρόπον ζωῆς αὐτῆς καί μάλιστα ἐμαρτύρησε τιμωμένη ὡς μάρτυς Φωτεινῇ ὡς καί ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, υἱοί καί ἀδελφαί.

Ἐνταῦθα παρά τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ καί ἐντός τοῦ περικαλλοῦς Ναοῦ, τόν ὅποιον ἀνήγειρεν ὁ δραστήριος ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστίνος προεξῆρξεν τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λύδρας καί ἡγουμένου τῆς Μονῆς Μαχαιρᾶ κ. Ἐπιφανίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, Πρεσβυτέρων τῆς περιοχῆς Σαμαρείας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, ψαλλόντων τοῦ ἡγουμένου τῶν Ραφιδίων Ἀρχιμανδρίτου π. Λεοντίου δεξιᾷ ἐλληνιστί καί τῆς χορωδίας τῆς πόλεως τῆς Νεαπόλεως ἀριστερά ἀραβιστί, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καί προσευχομένου πιστοῦ λαοῦ τῆς περιοχῆς καί προσκυνητῶν.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διά τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ ἐλληνιστί:

“Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δι’ ἃν πίνη ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα, ἀλλά τό ὕδωρ, ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον”, (Ἰωάν 4, 13-15),

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τοῦ Φρέατος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς ἐορτὴν, τῆς Ἀγίας δηλονότι μάρτυρος Φωτεινῆς.

Εἰς τὸν μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος διάλογον αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς λέγει αὐτῇ: "...Τό ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον", (Ἰωάν. 4,14) Ἑρμηνεύων τὸν Κυριακὸν τοῦτον λόγον ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει:

"Ἰστέον δέ ὡς ὕδωρ ἂν τούτοις τὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Χάριν ὁ Σωτὴρ ἀποκαλεῖ, ἥς εἴπερ τις γένοιτο μέτοχος ἀναπηγάζουσιν ἔξει λοιπόν ἐν ἑαυτῷ τῶν θείων μαθημάτων τὴν χορηγίαν, ὡς μηκέτι μὲν αὐτῷ τῆς παρ' ἐτέρων νουθεσίας ἐνδεῖν, ἐξαρκεῖν δέ μᾶλλον εἰς τό δύνασθαι ραδίως παρακαλεῖν, τοὺς οἷσπερ ἂν γένοιτο διψῆν τὸν θεῖον τε καὶ οὐράνιον λόγον, ὅποιοι τινες ἦσαν κατὰ τὸν παρόντα βίον καὶ ἐπὶ γῆς ἔτι πολιτευόμενοι ἅγιοι τε προφῆται καὶ ἀπόστολοι καὶ οἱ τοῖς ἐκείνων κληρονόμοι λειτουργίας, περὶ ὧν γέγραπται 'καὶ ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου', (Ἠσ. 12-3).

Καὶ ἀπλούστερον: πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ὁ Σωτὴρ ἐδῶ ἀποκαλεῖ "ὕδωρ" τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐάν κάποιος θὰ πρέπη νὰ γίνῃ μέτοχος τῆς Χάριτος αὐτῆς, τότε θὰ ἔχῃ τὴν παροχὴν τῆς θείας γνώσεως, πηγάζουσιν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, ὥστε οὗτοι δέν χρειάζονται πλέον τὴν νουθεσίαν τῶν ἄλλων. Ἀντ' αὐτῶν, οὗτοι θὰ εἶναι ἐπαρκεῖς καὶ ἱκανοί νὰ προτρέπουν / ἐνθαρρύνουν μετ' εὐκολίας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι διψοῦν τὸν θεῖον καὶ οὐράνιον λόγον. Οὗτοι ἦσαν οἱ Ἅγιοι, οἱ Προφῆται καὶ οἱ Ἀπόστολοι κατὰ τὴν ἐπίγειον αὐτῶν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ οἱ κληρονόμοι τῆς λειτουργίας / διακονίας αὐτῶν, περὶ τῶν ὁποίων εἶναι γεγραμμένον: "καὶ ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου". (Ἠσ. 12-3).

Ἑρμηνεύων καὶ πάλιν ὁ Ἅγιος Κύριλλος τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου λέγει: "Ὑδωρ" μὲν ἀποκαλεῖ τὸν ζωοποιὸν τοῦ θεοῦ Λόγον, "πηγὰς" δέ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, Εὐαγγελιστὰς καὶ Προφῆτας. "Σωτήριον" δέ τὸν Χριστόν. Ὦντως, διὰ τῆς φωτιστικῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἱ Ἅγιοι Προφῆται, Ἀπόστολοι καὶ Εὐαγγελισταὶ συνέγραψαν τὰς Ἀγίας Γραφάς. Αἱ δέ Ἅγιοι Γραφαὶ εἶναι ἐκείναι, αἱ ὁποῖαι τρέφουν τὴν σωτηριώδη πίστιν εἰς Χριστόν διὰ τῆς γνώσεως αὐτῶν, ὡς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος εἰς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον: "ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερά γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσει εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρτιος ᾦ ὁ τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος". (Β' Τιμ. 3, 15-17).

Μέ ἄλλα λόγια, τό ὕδωρ τό ὁποῖον προσέφερεν ὁ Χριστός εἰς τὴν Σαμαρείτιδα ἦτο ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ Πνεύματος, τοῦ ὁδηγοῦντος τὸν ἄνθρωπον τὸν ἔχοντα καθαρὰν καρδίαν εἰς τὴν θέωσιν αὐτοῦ, τοὔτέστιν εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. "Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν θεὸν ὁψονται", λέγει Κύριος, (Ματθ. 5,8).

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν διάλογον Αὐτοῦ μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος ἀφ' ἐνὸς μὲν διδάσκει ὅτι "Πνεῦμα ὁ θεός καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν Πνεύματι

καί ἀληθεία δεῖ προσκυνεῖν”, (Ἰωάν. 4-24), ἀφ’ ἐτέρου δέ ἀποκαλύπτει εἰς τὴν Σαμαρείτιδα τὴν λέγουσαν: “οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα”, (Ἰωάν. 4, 25), ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Μεσσίας. “Εγὼ εἰμι, ὁ λαλῶν σοι”, (Ἰωάν. 4,26).

Σχολιάζοντες τοὺς ἀνωτέρω λόγους τοῦ Ἰησοῦ ὁ μὲν Ἅγιος Θεοφύλακτος λέγει:

“Πολλοὶ μὲν δοκοῦσι προσκυνεῖν κατὰ ψυχὴν οὐκ ὀρθὴν δέ δόξαν περὶ τοῦ Θεοῦ ἔχουσι. Προσέθηκε δέ τοῦτο τό ἐν ἀληθείᾳ. Δεῖ γάρ καί κατὰ νοῦν προσκυνεῖν τῷ Θεῷ καί ἀληθῇ δόξαν περὶ Αὐτοῦ ἔχειν”. [Πολλοὶ ἀπονέμουν εἰς τὸν Θεόν πνευματικὴν λατρείαν, δηλαδή μέ τὸν νοῦν τους, ἀλλὰ εὐρίσκονται ἐκτός τῆς σωτηριώδους ἀληθείας. Λέγει τοῦτο ὁ Ἰερὸς Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἡ καθαρότητα τοῦ βίου καί ἡ ὀρθότης τῶν δογμάτων συνιστοῦν τὴν ἀληθινὴν καί σώζουσαν λατρείαν τοῦ Θεοῦ].

Ὁ δέ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: “Οὐ ταῖς ἀπαιδεύτοις ψυχαῖς ἢ καὶ ἀμαθέσι παντελῶς Ἐαυτὸν ἀνακαλύπτει Χριστός, ἀλλ’ ἐκεῖναις μᾶλλον ἐπιλάμπει καί φαίνεται, αἵπερ ἂν εἶεν ἤδη πρὸς τό βούλεσθαί τι μαθεῖν ἐτοιμότεραι, καί τῆς πίστεως τὴν ἀρχὴν ἐν ἀπλοῖς ὠδίνουσαι λόγοις, πρὸς τὴν τῶν τελειοτέρων ἐπείγονται γνῶσιν”: Ὁ Χριστός, λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος, δέν ἀποκαλύπτεται ἀπλῶς καί μόνον εἰς ψυχὰς ποὺ εἶναι ἀπαίδευτες καί τελείως ἀμαθεῖς (σάν τὴν Σαμαρείτιδα), ἀλλὰ σέ ἐκεῖνες τίς ψυχὴς ἐπιλάμπει καί φαίνεται, ποὺ ἔχουν προετοιμάσει τὸν ἑαυτὸν τους διὰ νὰ μάθουν κάτι καί μέσα τους ἔχουν γεννήσει τὴν πίστη καί “πρὸς τὴν τῶν τελειοτέρων ἐπείγονται γνῶσιν”, δηλαδή βιάζονται νὰ μάθουν τὰ τελειότερα μυστήρια. Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς διακρίνεται ἡ Σαμαρεῖτις, εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς γνώσεως τῆς τελειότερας πίστεως, ἡ ὁποία πίστις διακρίνεται εἰς εἰσαγωγικὴν καί τελείαν.

Ὡς δέ σχολιάζει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: “Ὁ Χριστός σταματᾷ τὸν διάλογον μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος, ὅταν ἦλθον οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ καί ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει”, (Ἰωάν. 4,27) [Σιωπᾷ λοιπὸν ὁ Χριστός, λέγει ἡ Γραφή. Ἀφ’ οὗ ἐμφύτευσεν τὸν θερμὸν σπινθῆρα τῆς πίστεως εἰς τοὺς Σαμαρείτας, ὁ Χριστός ἐπιτρέπει κατὰ τὴν διάβασιν / τό πέρασμα τοῦ χρόνου νὰ ἐξαφῇ αὐτός ὁ σπινθῆρ εἰς μεγάλην φλόγα. Ἔτσι θὰ πρέπη νὰ κατανοήσῃς τό ὑπ’ αὐτοῦ λεγόμενον: “Πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν καί τί θέλω, εἰ ἤδη ἀνήφθῃ;”, (Λουκ. 12,49)].

Οὗτος ὁ θεῖος καί θερμὸς σπινθῆρ, ὁ ἐμφυτευθεὶς ἐν τῇ ἀδόλῳ καρδίᾳ τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς, ἀνέδειξεν αὐτὴν μεγαλομάρτυρα καί Ἰσαπόστολον τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦτο καί ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἰδιαιτέρως τιμᾷ αὐτὴν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς πατρίδι, τῇ Σαμαρείᾳ, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός: “Σαμάρειαν κατέλαβες, Σωτήρ μου παντοδύναμε, καί γυναικί ὁμιλήσας, ἐζήτηις ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὁ ἐκ πέτρας ἀκροτόμου πηγάσας ὕδωρ, Ἑβραίοις, ἦν πρὸς πίστιν σὴν ἔλαβες, καί νῦν ζωῆς ἀπολαύει, ἐν οὐρανοῖς αἰωνίως”.

Σημειωτέον ὅτι αὐτός οὗτος “ὁ θερμὸς σπινθῆρ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς” ἔχρισε τοὺς μαθητάς τοῦ Χριστοῦ “Χριστιανούς”, ὡς ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τό βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων: “Ἐγένετο δέ αὐτούς, Παῦλον καί Βαρνάβαν, ... ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καί διδάξαι ὅχλον ἱκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητάς Χριστιανούς”, (Πράξ. 11, 25-26).

Μέ τό ὄνομα αὐτό οἱ πρῶτοι κληθέντες Χριστιανοί ἐξεδήλωναν τήν προσδοκίαν νά κληρονομήσουν τήν Βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἐν οὐρανοῖς· νά γίνουν “κληρονόμοι θεοῦ” καί “συγκληρονόμοι Χριστοῦ”, (Ρωμ. 8-17). Τό ὄνομα τοῦτο υἱοθέτησε καί ἐτίμησε μέ τό μαρτυρικόν αὐτῆς αἷμα καί ἡ τοῦ Χριστοῦ γενομένη συγκληρονόμος Σαμαρεῖτις γυνή, “ἡ εἰποῦσα τοῖς ἀνθρώποις· δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα”, (Πρβλ. Ἰωάν. 4, 28-29).

Τήν ἀνεκτίμητον ταύτην κληρονομίαν, τούτέστιν τήν ὀνομασίαν “Χριστιανός” ἐλάβομεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, κατά τό βάπτισμα ἡμῶν, ἐγκεντρισθέντες ἐν τῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ὀνομασία ὅμως αὕτη συνεπάγεται συμμόρφωσιν πρός τόν κατά Χριστόν τρόπον ζωῆς ἡμῶν. “Οὐκ ἐστε ἐαυτῶν· ἡγοράσθητε τιμῆς”, (Α΄ Κορ. 6,19-20), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Ὅντως, δέν ἀνήκομεν πλέον εἰς τόν ἐαυτόν μας, διότι ἡγοράσθημεν μέ τό τίμιον Αἷμα τοῦ Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Εἴμεθα πλέον μέλη τοῦ μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, οἱ τιμῶντες σήμερον τήν μνήμην τῆς Ἀγίας Σαμαρείτιδος παρακαλέσωμεν μετ’ Αὐτῆς τόν εὐσπλαγχνον Κύριον λέγοντες: “Παράσχου μοι τό ὕδωρ τῆς πίστεως, καί λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τά νάματα, ἀγαλλίασιν καί λύτρωσιν, Ζωοδότα, Κύριε δόξα σοι”.

Χριστός Ἀνέστη. Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά”.

Μετά τήν θείαν Λειτουργία ἔλαβε χώραν λιτανεία τρίς περίξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Πρό τῆς ἐξόδου Αὐτοῦ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ὁ Μακαριώτατος ἤκουσε μετ’ εὐχαριστήσεως πολλῆς τόν ὕμνον Χριστός Ἀνέστη εἰς τήν ἑλληνικήν καί ἀραβικήν καί ἄλλα θρησκευτικά ὅσματα ὑπό ὁμάδος μαθητῶν καί μαθητριῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τῆς γειτνιαζούσης πόλεως Ζαπάμπδε ὑπό τήν καθοδήγησιν τοῦ διδάξαντος αὐτά Ρωμαιορθοδόξου πιστοῦ Νταούντ, σπουδάσαντος θεολογίαν εἰς τήν Κύπρον.

Ἀκολούθως ἔλαβε χώραν δεξίωσις κεράσματος καί ἐόρτιος τράπεζα ὑπό τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΩ

Τήν Πέμπτην 17ην / 30ήν Μαΐου 2024 ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐδέχθη τόν κ. Alexander Gormatguk, εἰδήμονα τοῦ Ἰδρύματός Foundation of Archangel Michael εἰς Ρωσίαν, ὁ ὁποῖος τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ συνετήρησε εἰκόνας τοῦ Προσκυνητάτος τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος εἰς Γεθσημανῆν.

Τήν Παρασκευήν 18ην / 31ην Μαΐου 2024 ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης

Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐδέχθη:

1.Τόν Μητροπολίτην Λύδρας κ. Ἐπιφάνιον, ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαχαιρᾶ τῆς Κύπρου μετὰ δύο ἱερέων αὐτοῦ καί ἑνός λαϊκοῦ. Ὁ Μακαριώτατος ἠὺχαρίστησε τόν Πανιερώτατον Μητροπολίτην Λύδρας διὰ τήν συμπαράστασιν αὐτοῦ πρὸς τό Πατριαρχεῖον.

2.Τόν Ἀρχιμανδρίτην π. Ἀρτέμιον, ἡγούμενον τῆς Κοινότητος Χάϊφας μετὰ τῶν δύο Ἱερέων τοῦ ποιμνίου.

3.Τόν Ἱερέα καί τούς Ἐπιτρόπους τῆς κώμης Ζντέϊντε τοῦ Βορείου Ἰσραήλ.

4. Τόν Αρχιμανδρίτην Παρθένιον, ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἑλισσαίου ἐν Ἱεριχοῖ.

ΟΜΑΣ ΡΩΣΟΦΩΝΩΝ ΠΙΣΤΩΝ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Δευτέραν, 14^{ην} / 27^{ην} Μαΐου 2024, ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη ὁμάδα Ρωσοφώνων πιστῶν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου ὑπὸ τὸν Ἐπιστάτην τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου τῆς Καπερναοῦμ μοναχόν Εἰρήναρχον.

Οἱ Ρωσοφῶννοι πιστοὶ τοῦ Βορείου Ἰσραήλ ἐξυπηρετοῦνται διὰ τὰς λατρευτικὰς ἀνάγκας αὐτῶν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ταύτην τοῦ Πατριαρχείου.

Εἰς τὴν συνάντησιν αὐτὴν ὁ Μακαριώτατος ἀνέλυσεν εἰς τὰ μέλη τῆς ὁμάδος αὐτῆς ὅτι ἔχουν τὴν πολύτιμον εὐλογίαν νὰ ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Μητηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, καθ' ὅτι αὕτη ἐποτίσθη ὑπὸ τοῦ λυτρωτικοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ “ἐδέξατο πρώτη ἄφεσιν ἁμαρτιῶν διὰ τῆς Ἀναστάσεως”.

“Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων”, ἐσυνέχισεν ὁ Μακαριώτατος, “ἰσχύει τὸ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὅτι “οὐκ ἔστιν Ἰουδαῖος οὐδέ Ἕλλην, οὐκ ἔστι δοῦλος καὶ ἐλεύθερος οὐκ ἔστι ἄρσεν καὶ θῆλυ, ἀλλὰ πάντες ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ”, (Κολ. 3,11).

Τὰ μέλη τῆς Ρωσοφώνου Κοινότητος εἰς τὸ Ἰσραήλ εἶναι τέκνα πνευματικά τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ ταυτοχρόνως πολιτικῶς ἀνήκουν εἰς τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ, κάτοχη τῆς Ἑβραϊκῆς Ταυτότητος.

Τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ γνωρίζει καὶ ἀναγνωρίζει τὴν κατάστασιν αὐτῶν καὶ βοηθεῖ αὐτοὺς εἰς τὰς συνθηκὰς εὐημέρου διαβιώσεως αὐτῶν.

Ὁ Μακαριώτατος ἐπήνεσε τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου καὶ τοῦ μοναχοῦ Εἰρηναρχοῦ καὶ ἠυλόγησε τὴν ὁμάδα αὐτὴν ἡ ὁποία ἀνεχώρησε διὰ προσκύνησιν εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Παραλύτου, 13ην/ 26ην Μαΐου 2024, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ Παραλυτικοῦ ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς διηγεῖται αὐτό ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (5,2-16) εἰς τὴν Προβατικὴν Κολυμβήθραν, τὴν ἔχουσαν πέντε στοάς, παρὰ τὸν Νάον τοῦ Σολομῶντος.

Ὁ Κύριος διὰ τοῦ ζωοποιοῦ λόγου Αὐτοῦ συνέσφιγξε τὰ παραλελυμένα μέλη τοῦ κειμένου ἐν παραλυσίᾳ ἐπὶ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἀνθρώπου καὶ ἔδωκεν Αὐτῷ τὴν δύναμιν, ὥστε ἦρε τὸν κράββατον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει.

Τὸ θαῦμα τοῦτο ἐωρτάσθη εἰς τὴν παρακειμένην τῇ Ναζαρέτ κώμῃ τοῦ Ρέϊνε.

Ὁ Μακαριώτατος ἐγένετο δεκτός ἐν θερμῇ ὑποδοχῇ ὑπὸ τῶν Προσκόπων, τῶν Ἱερέων καὶ τοῦ λαοῦ καὶ προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τὸν ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ Ἱερὸν Νάον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, Ἀραβοφώνων καὶ Ρωσσοφώνων Πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ὁ π. Συμεών, Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ψαλλούσης δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ἀραβιστί καὶ ἑλληνιστί τῆς χορωδίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ:

“Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, καὶ μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστὸς ὀκτὼ καὶ τριάκοντα ἐτῶν παράλυτον κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρόν σου τὴν κλίνην, ἵδε, ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος”, ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ τὰς νόσους καὶ πάθη ἰώμενος θεὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον, Κυριακὴν τετάρτην ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἐν τῷ περικαλλεῖ τούτῳ Ναῷ τῆς ἐν Ρένε ἀξιεπαίνου Ρωμαιορθοδόξου Κοινότητος ὑμῶν, ἵνα εὐχαριστιακῶς συνεορτάσωμεν τὸ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ μνημονευόμενον θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου ἀνθρώπου.

Εἰς τὸ σημερινόν Εὐαγγελικόν ἀνάγνωσμα διακρίνομεν δύο τινά: πρῶτον τὸν ἐπὶ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχοντα τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ παράλυτον ἄνθρωπον, τὸν ἐλπίζοντα τὴν θεραπείαν αὐτοῦ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ θεοῦ. “Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιῆς ἐγένετο ὥδῃποτε κατείχετο νοσήματι”, (Ἰωάν. 5,4), λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Καὶ δεύτερον, τὴν παρουσίαν τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς προβατικῆς Κολυμβήθρας λέγοντος τῷ

παραλύτῳ ἀνθρώπῳ: “θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τήν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δέ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρό ἐμοῦ καταβαίνει. λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειρε, ἄρον τόν κράβαττόν σου καί περιπάτει”, (Ἰωάν. 5, 6-8).

Κατά τούς ἐγκρίτους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστός ἐπιλέγει μεταξύ τῶν πολλῶν ἀσθενῶν τόν συγκεκριμένον παράλυτον, διὰ νά καταδείξῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος γενικώτερον εἶναι ἓνα μεγάλο τραῦμα ἀφ’ ἐνός καί ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, εἶναι μοναδικός καί ἀναμφισβήτητος ἰατρός τοῦ ἀνθρωπίνου σωματικοῦ καί ψυχικοῦ τραύματος, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων: “ὅπου ἄν φανῇ Ἰησοῦς, ἐκεῖ καί ἡ σωτηρία · κἄν τε γάρ ἴδῃ τελῶνην καθήμενον ἐπὶ τοῦ τελωνείου, τοῦτον Ἀπόστολον καί Εὐαγγελιστήν ποιεῖ, κἄν μετὰ νεκρῶν ταφῇ, νεκρούς ἐγείρει· καί τυφλοῖς μέν τό βλέπειν χαρίζεται, κωφοῖς δέ τό ἀκούειν. Καί τὰς κολυμβήθρας περιέρχεται οὐ τὰς οἰκοδομάς ζητῶν, ἀλλά τούς νοσοῦντας ἰατρεύων”. [Καί ἀπλούστερον· ὅπου φανῇ ὁ Σωτήρ ἐκεῖ καί ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Πηγαίνει νά συναντήσῃ τόν Ματθαῖον τόν τελῶνην καί ὅχι μόνον νά τόν κάνῃ μαθητήν Του, ἀλλά καί Ἀπόστολον καί Εὐαγγελιστήν. Ἀνασταίνει τούς νεκρούς, στούς τυφλοὺς χαρίζει τό φῶς, στούς κωφοὺς τήν δυνατότητα νά ἀκούουν. Περιέρχεται τίς κολυμβήθρες τοῦ νεροῦ, ὅχι τόσον διὰ νά θαυμάσῃ τά οἰκήματα, ἀλλά ” τούς νοσοῦντας ἰατρεύων”.

Τό ὅτι μέν ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ μέγα τραῦμα, δηλαδή νόσημα ψυχικόν καί σωματικόν, ὁ δέ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ ἰατρός τοῦ ἀνθρώπου, συμμαρτυρεῖ καί ὁ ψαλμῳδός λέγων: “Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τόν Κύριον... τόν εὐίλατεῦοντα πάσας τὰς ἀνομίας σου, τόν ἰώμενον πάσας τὰς νόσους σου”, (Ψαλμ. 102, 1,3).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Κύριος συγχωρεῖ καί θεραπεύει οὐχί μόνον τό ἡθικόν κακόν τοῦτέστιν τήν ἁμαρτίαν, ἀλλά καί τό φυσικόν κακόν τοῦτέστιν τήν νόσον.

Διό καί ἐπιτακτικῶς λέγει ὁ Ἰησοῦς τῷ παραλυτικῷ: “ἔγειρε, ἄρον τόν κράβατόν σου καί περιπάτει”, (Ἰωάν 5,8). Ἐρμηνεύοντες τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον, ὁ μέν Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει: “Οὐκ ἀνίστησι μόνον, ἀλλά καί τό κλινίδιον ἄραι κελεύει, ὥστε καί τό γινόμενον πιστώσασθαι θαῦμα καί μηδένα νομίσαι φαντασίαν εἶναι τό γεγενημένον ἢ ὑπόκρισις”, ὁ δέ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, “θεοπρεπές τό ἐπίταγμα καί τῆς ὑπέρ ἄνθρωπον δυνάμεως τε καί ἐξουσίας ἐναργεστάτην ἔχων τήν ἀπόδειξιν. Οὐ γάρ ἐπεύχεται τῷ κειμένῳ τῆς ἀρρωστίας τήν λύσιν, ἵνα μή κατά τινος φαίνοιτο καί αὐτός τῶν Ἀγίων Προφητῶν, ἀλλ’ ὡς τῶν δυνάμεων Κύριος ἐξουσιαστικῶς ἐπιτάττει γενέσθαι”.

Ὅντως τό γινόμενον θαῦμα, ἡ θεραπεία δηλονότι τοῦ Παραλυτικοῦ, δέν ἦτο φανταστική ἢ προσποιητή, ὁ δέ Χριστός ἐνήργησεν ὡς Κύριος τῶν δυνάμεων ἐξουσιαστικῶς καί οὐχί ὡς εἷς τῶν Προφητῶν. Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀλήθειαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι “ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καί Κύριος τῶν κυριευόντων, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὐδέ ἰδεῖν δύναται”, (Α΄ Τιμ. 6, 15- 16) κατά τόν Θεῖον Παύλον, διαπρυσίως διακηρύττει καί ὁμολογεῖ ἡ Ἀγία ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατά τήν τρέχουσαν ἐορτὴν τῶν ἐορτῶν καί πανήγυριν τῶν πανηγύρεων τοῦ Πάσχα, τῆς λαμπροφόρου δηλονότι Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. “Χριστός τό καινόν Πάσχα τό ζωόθυτον θῦμα, ἁμνός Θεοῦ ὁ αἵρων τήν ἁμαρτίαν κόσμου”, ἀναφωνεῖ μεγαλοφώνως ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Μετά ταῦτα εὕρισκει αὐτόν [τόν Παράλυτον] ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῷ καί εἶπεν αὐτῷ: “Ἴδε ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μή χειρὸν σοι τι γένηται”, (Ἰωάν. 5,14). Σχολιάζων τόν λόγον τοῦτον τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ἅγιος Κύριλλος λέγει: “διδάσκει δέ διὰ τούτων ὁ Κύριος ὡς οὐ μόνον εἰς τήν μέλλουσαν ἔσσεσθαι κρίσιν, ἀποθησαυρίζει θεός τοῖς ἀνθρώποις τά πλημμελήματα, (Πρβλ. Ρωμ. 2, 5-6), μαστιγοῖ δέ ποικίλως ἔτι ζῶντας ἐν σώμασι καί πρό τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς ἡμέρας τοῦ πᾶσι δικάσοντος”, (Πρβλ. Πράξ. 2,20). Ὅτι δέ πολλάκις πληττόμεθα πταίοντες καί λυποῦντες τόν θεόν ἐπιμαρτυρήσει βοῶν ὁ σοφώτατος Παῦλος:

[Καί ἀπλούστερον, μέ αὐτα τά λόγια ὁ Ἰησοῦς διδάσκει ὅτι ὁ θεός ὄχι μόνον ἀποθησαυρίζει τῶν ἀνθρώπων τά πλημμελήματα διὰ τήν μέλλουσαν κρίσιν, ἀλλά ἐπίσης ὅτι Αὐτός μαστιγοῖ τοὺς ἀνθρώπους κατὰ διαφόρους τρόπους, ἐν ὧ οὗτοι εὕρισκονται ἐν ζωῇ σωματικῶς πρό τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς ἡμέρας τῆς κρίσεως τῶν πάντων. Ὁ σοφώτατος Παῦλος θά μαρτυρήσῃ ὅτι πολλάκις πληττόμεθα, δοκιμαζόμεθα, ὅταν πταίωμεν καί λυποῦμεν τόν θεόν]. “Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοί ἀσθενεῖς καί ἄρρωστοι καί κοιμῶνται ἱκανοί· εἰ γάρ ἑαυτοὺς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα· κρινόμενοι δέ ὑπὸ τοῦ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μή σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν”, (Α΄ Κορ. 11, 30-32).

Μέ τόν λόγον Του, “ Ἴδε ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μή χειρὸν σοι τι γένηται”, (Ἰωάν. 5, 14) , ὁ Ἰησοῦς ἐπεσήμανεν εἰς τόν θεραπευθέντα καί ὑγιαίνοντα Παράλυτον τόν μέγαν κίνδυνον, τόν ὁποῖον ἐγκυμονεῖ ἡ ὑποτροπή, δηλαδή ἡ ἐπάνοδος εἰς τό ἀμαρτωλόν βίον ἢ καλλίτερον εἰπεῖν, ἡ ἐπανάληψις τῶν παραπτωμάτων τῆς ἀμαρτίας, τά ὁποῖα ἐπέφερον τήν σωματικὴν καί ψυχικὴν, ἀλλά καί τήν ἀνίατον παραλυσίαν. Αἱ ἀμαρτίαι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, συγχωροῦνται, ἐφ’ ὅσον ἡ μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου εἶναι εἰλικρινής. “Καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ὁ θεός οὐκ ἐξουδενώσει”, (Ψαλμ. 50,19), λέγει ὁ ψαλμωδός. Παραμένουν ὅμως τά στίγματα τῆς ἀμαρτίας εἰς τήν ψυχήν, ὅπως παραμένουν καί εἰς τό σῶμα μετά ἀπό τήν θεραπείαν τῶν τραυμάτων, ὡς λέγει ὁ μέγας Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας Ἀθανάσιος: “ὁ μετανῶν τοῦ ἀμαρτάνειν παύεται, ἔχει δέ τῶν τραυμάτων τάς οὐλὰς”, διὰ τοῦτο καί ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης ἐπισημαίνει τήν ἀλήθειαν ταύτην λέγων: “μή γάρ δὴ ἐπειδὴ ἀκούεις μετάνοιαν δεδύσθαι ἀδεῶς καί τό ἀμαρτάνειν χώρει ... διότι κἂν θεραπευθῇς, ἡ οὐλή ἐλέγχει τό πάθος” . [Καί ἀπλούστερον, μετά λοιπόν ἀπό τήν μετάνοιαν καί τήν ἐξομολόγησίν σου, μή προχωρεῖς δίχως δέος / φόβον διὰ νά ἀμαρτήσης. Διότι, καί ἂν πάλιν θεραπευθῇς, ἡ οὐλή δείχνει ὅτι κάποιον πάθος ἐτραυμάτισε τήν ψυχήν].

Μέ ἄλλα λόγια, μετά τήν ὑποτροπήν ἡ ψυχὴ σκληρύνεται καί ἡ μετάνοια γίνεται πολὺ δύσκολη, ὡς ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος λέγων: “Ὁ γάρ μηδέ τῇ προτέρᾳ τιμωρίᾳ βελτιωθείς ἐπὶ μείζονα ἄγεται κολαστήρια ὡς ἀναίσθητος καί καταφρονητής”. Αὐτός ὁ ὁποῖος δέν ἐκαλυτέρευσε τόν ἑαυτόν του ἀπό τήν προηγούμενην τιμωρίαν ὁδηγεῖται σέ χειρότερα κολαστήρια ὡς ἀναίσθητος καί καταφρονητής]. Διό καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, παρακαλέσωμεν Κύριον τόν θεόν ἡμῶν τόν ἀπ’ αἰώνων ἐγείραντα νεκρούς καί μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: “Παράλυτον ὡς ἡγείρας Χριστέ, τήν παρειμένην μου ψυχήν ὑγίωσον, παραβάσει, καί βαδίζειν με τάς σὰς ὁρθὰς εὐόδωσον τρίβους”. Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη.

Ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησεν καί εἰς τήν δεξίωσιν διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως

Αὐτοῦ:

“Μετά χαρᾶς εὐχαριστοῦντες τῷ θεῷ καί πατρί τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί, ὃς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκοτούς καί μετέστησεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν”. (Κολ. 1,11-14), κηρύττει ὁ μακάριος Παῦλος.

Σεβαστοί Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἐντιμότετε Πρόεδρε καί ἀξότιμα μέλη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ σημερινή μεθ’ ὑμῶν Πασχάλιος Σύναξις πληροῖ χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως τὴν καρδίαν ἡμῶν. Καί τοῦτο, διότι διακρίνομεν ὅτι καίτοι ὀλίγοι ἀριθμητικῶς, ἀκατάσειστον ἐπὶ τῷ θεῷ, ὅς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκοτούς”, (Κολ. 1,13), τὴν ἐλπίδα τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως ἔχετε.

Ἡ ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, πηγὴ οὖσα τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως Χριστοῦ τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν, ἀλλὰ καί μητέρα ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, κηρύττει καί καταγγέλλει ἀκαταπαύστως καί ἀδιακόπως διὰ μέσου τῶν αἰώνων, Χριστόν Ἐσταυρωμένον καί Ἀναστάντα οὐχὶ μόνον εὐαγγελικῶς καί πνευματικῶς, ἀλλὰ αἰσθητῶς καί φυσικῶς. “Ὁ ἦν ἀπ’ ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἐώρακαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς”, (Α΄ Ἰωάν. 1,1) κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καί Θεολόγου.

Τό Ρωμαιο-Ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τούτέστιν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡμεῖς δέ πάντες κλῆρος καί λαός, εἵμεθα τὰ μέλη τοῦ σώματος Αὐτοῦ ἀφ’ ἐνός καί τό “λεῖμμα κατ’ ἐκλογὴν” (Ρωμ. 11, 5) ἀφ’ ἑτέρου.

Τό δέ τοῦτο “λεῖμμα κατ’ ἐκλογὴν” δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸν πιστόν λαόν τοῦ θεοῦ τὸν καταγγέλλοντα τὴν βασιλείαν τοῦ Υἱοῦ τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καί τῆς δικαιοσύνης. “Ὁ θεός ἀγάπη ἐστὶ καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ θεῷ μένει καί ὁ θεός ἐν αὐτῷ”, λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, (Α΄ Ἰωάν. 4,16). Ὁ δέ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ἐπικαλούμενος τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἰώβ λέγει: “καί τό τέλος Κυρίου εἶδετε, ὅτι πολυεύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καί οἰκτίρμων”, (Ἰακ. 5,11).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἄπειρον ἀγάπην, φιλανθρωπίαν καί εὐσπλαγχνίαν εὐαγγελίζεται ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, διὰ τῆς ἐορτῆς τῆς μνήμης τοῦ θαύματος τοῦ παρὰ τῇ προβατικῇ Κολυμβήθρᾳ εὐρισκομένου παραλύτου ἀνθρώπου, τοῦ ἐπὶ τριάκοντα καί ὀκτὼ ἔτη ἔχοντος τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ, (Πρβλ. 3,15).

Ὁ κόσμος ὅλος καί ἰδιαιτέρως ἡ περιοχὴ ἡμῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τῆς Λωρίδος τῆς Γάζης, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δοκιμάζεται ἀπὸ τὴν σκληρότητα καί τὸν θανατηφόρον ἰόν τοῦ πολέμου καί τοῦ καταναλίσκοντος πυρός αὐτοῦ (Πρβλ. Ἑβρ. 12-29). Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἀλαζονείαν τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων (Πρβλ. Α΄ Ἰωάν. 2-16), ἀλλὰ καί εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ὡς κηρύττει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος λέγων :” Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν καί τὴν ἀνομίαν ποιεῖ καί ἡ ἁμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία” (Α΄ Ἰωάν. 3,4) Ἰδοὺ λοιπὸν διὰ τί ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν

καί τῶν σωμάτων ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός λέγει τῷ παραλυτικῷ " Ἴδε ὑγίης γέγονας μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μή χεῖρόν σοι τι γένηται", (Ἰωάν. 5,14).

Ἡμεῖς δέ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα ἵνα περιπατῶμεν εἰς τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, εἰς Τόν Ὅποῖον καί πιστεύομεν", "ἵνα μή ἡ σκοτία ἡμᾶς καταλάβῃ", (Ἰωάν. 12,35) Χριστός Ἀνέστη. Ἐτε πολλά καί εἰρηνικά.

Ἀκολουθῶς ὁ Μακαριώτατος ἀπένειμεν εἰς τήν Κοινότητα τοῦ Ρεῖνε ὠραιότατην εἰκόνα τῆς Θεοτόκου διά τήν προστασίαν τῆς ἐνορίας αὐτῶν.

Μετά ταῦτα, ὁ Μακαριώτατος ἡγίασε τό νέον κέντρον τῆς Κοινότητος, τό ὁποῖον ἱδρύθη ἐπί γῆς, ἦν ἡγόρασε τό Πατριαρχεῖον, τό ὁποῖον ὠνομάσθη "Μακάρ Ρούμ", ἥτοι " ἡ Ἑστία τῆς Ρωμηοσύνης".

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

<https://www.facebook.com/share/v/oeCikgi36AsaCdw/>

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΩ

Τό Σάββατον, 12ην / 25ην Μαΐου 2024, ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τούς Ἐπιτρόπους τῆς κώμης Τάϋμπε, γειτνιαζούσης τῇ πόλει τῆς Ραμάλλας δι'εὐχάς ἐπί τῇ ἐορτῇ τοῦ Πάσχα καί διευθέτησιν θεμάτων τῆς ἐνορίας αὐτῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΩ

Τήν Πέμπτην, 10^{ην} / 23^{ην} Μαΐου 2024, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐδέχθη:

1. Τόν κ. Ὄντε Καουάς, ἐπιθεωρητὴν τῶν Ἀραβικῶν Σχολῶν τοῦ Πατριαρχείου.
2. Τόν ἐφημέριον τῆς Κοινότητος Ἰόππης – Γιάφφας π. Κωνστάντη.
3. Ὁμάδα ἐκπροσώπων τῆς ὁργανώσεως Middle East Churches for Peace.
4. Τόν διευθυντὴν τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις Γερμανικοῦ Σχολείου Schmidt κ. Dietrich Bäumer μεθ' ὁμάδος καθηγητῶν καί μαθητριῶν τοῦ Σχολείου. Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἐπραγματοποιήθη ὑπὸ τήν ἐποπτείαν τοῦ Γερμανοῦ ἀρχαιολόγου καθηγητοῦ κ. Dieter Vieweger, τοῦ διενεργήσαντος ἀρχαιολογικὰς ἐργασίας ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Ἀγίας Σιών.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΩ

Τήν Τετάρτην, 9ην / 22ραν Μαΐου 2024, ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τόν Πρέσβυν τῆς Μολδαβίας εἰς Ἰσραήλ κ. Alexandr Roitman.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Κυριακή, 6^η/19^η Μαΐου 2024, ἐωρτάσθη ὡς Κυριακή τῶν Μυροφόρων εἰς τό Πατριαρχεῖον.

Α΄. Εἰς Ρέμλην, ἀρχαίαν Ἀριμάθειαν.

Ἐξ αὐτῆς κατήγετο ὁ Ἰωσήφ, ὁ φέρων ἐξ αὐτῆς καί τήν ὀνομασίαν, «Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας». Διά τοῦτον μᾶς παραδίδουν οἱ Ἅγιοι Εὐαγγελισταί ὅτι «εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον» καί «ῆτήσατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ» καί ἐνεταφίασεν αὐτό μετὰ τῶν Μυροφόρων γυναικῶν εἰς τό μνημεῖον «τό ἐγγύς εἰς Γολγοθᾶν».

Διά τήν μνήμην τῆς ταφῆς τοῦ Κυρίου ὑπό τῶν Μυροφόρων καί ὑπό Ἰωσήφ τοῦ ἀπό Ἀριμαθαίας καί διά τήν μνήμην τῆς ἀναγγελίας εἰς τὰς Μυροφόρους ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, ἐτέλεσε θείαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, εὐθύς ἅμα τῇ ὑποδοχῇ Αὐτοῦ ὑπό τῶν διδασκάλων καί τῶν μαθητῶν καί μαθητριῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ρέμλην, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ρέμλην, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὡς πρώτου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ Ἡγουμένου εἰς Ἅγιον Γεώργιον Λύδης Ἀρχιμανδρίτου π. Μαρκέλλου, τοῦ Ἡγουμένου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, ἐπιμελουμένου τοῦ ρέκτου Ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Νήφωνος καί μετεχόντων τῇ πανδήμῳ συμμετοχῇ πιστῶν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης καί τῶν ὁμόρων περιοχῶν, τῶν μαθητῶν καί μαθητριῶν, πιστῶν ἐξ Ἱεροσολύμων, παρουσίᾳ τοῦ Πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰσραήλ κ. Κυριακοῦ Λουκάκη, τῶν Στρατιωτικῶν ἀκολουθῶν τῆς Πρεσβείας καί τοῦ Προέδρου τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου Ρέμλης.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ὁψίας δέ γενομένης ἦλθεν ἄνθρωπος πλούσιος ἀπὸ Ἀριμαθαίας, τοῦνομα Ἰωσήφ, ὃς καὶ αὐτὸς ἐμαθήτευσε τῷ Ἰησοῦ· οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ ῥήτησατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· τότε ὁ Πιλάτος ἐκέλευσεν ἀποδοθῆναι τὸ σῶμα», (Ματθ. 27,57-58), γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἀναστάντος θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ὠδήγησε τὰ διαβήματα ἡμῶν εἰς τὴν πόλιν ὑμῶν τὴν ἁγιογραφικὴν Ἀριμαθαίαν, ἐξ ἧς κατήγετο ὁ κεκρυμμένος μαθητὴς Ἰωσήφ, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν ἐορτὴν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Νικοδήμου, τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ· πρὸς δέ καὶ τὴν τῶν ἁγίων γυναικῶν Μυροφόρων.

Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ, ἡ τρίτη μετὰ τὸ Πάσχα καλεῖται Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων πρὸς τιμὴν τῶν γενναίων καὶ πιστῶς ἀφοσιωμένων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, «συνακολουθήσασαι Αὐτῷ (τῷ Ἰησοῦ) ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας» (Λουκ. 23,49) μέχρι τοῦ Τάφου καὶ παραμείναςαι πισταί εἰς τὴν διδασκαλίαν Αὐτοῦ, προσῆλθον ἐπὶ τῷ μνήματι, ἵνα ἀλείψωσι τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ διὰ μύρων, ἀψηφίσασαι πάντα κίνδυνον. Διό καὶ ἠξιώθησαν αὗται πρῶται νὰ ἀκούσουν κατ' ἀρχὰς μὲν παρὰ τοῦ ἐξαστράπτοντος ἀγγέλου: «οἶδα γάρ ὅτι Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε· οὐκ ἔστιν ὧδε· ἠγέρθη γάρ καθὼς εἶπε· δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· καὶ ταχύ πορευθεῖσαι εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτι ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καὶ ἰδοὺ προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε», (Ματθ. 28, 5-7).

Μετὰ δέ ταῦτα ἤκουσαν παρ' Αὐτοῦ τοῦ Ἀναστάντος Ἰησοῦ, τοῦ συναντήσαντος αὐτάς τὸ «Χαίρετε». «Αἱ δέ προσελθοῦσαι ἐκράτησαν Αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ προσεκύνησαν Αὐτῷ», (Ματθ. 28,9).

Ἑρμηνεύοντες τοὺς ἄνω λόγους ὁ μὲν ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Κεκέρδακεν τὸ θῆλυ γένος καὶ λύσιν ὀνειδισμοῦ καὶ κατάρας ἀνατροπὴν. Ὁ γὰρ εἰπὼν πάλαι πρὸς αὐτάς ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, παῦλαν αὐταῖς ἔδωκε συναντήσας αὐταῖς ἐν τῷ κήπῳ καὶ εἰπὼν· Χαίρετε». [Καὶ ἀπλούστερον· τὸ γένος τῶν γυναικῶν ὠφελήθη, διότι ἔλαβε τὴν λύσιν τῆς ἀτιμώσεως καὶ τὴν ἐξάλειψιν τῆς κατάρας. Καὶ τοῦτο διότι αὐτός, ὁ Ὅποῖος εἰς τὸ παρελθόν εἶπε εἰς τὴν γυναῖκα ἐν λύπαις τέξῃ τὰ τέκνα, τώρα ἔδωκεν εἰς τὰς γυναῖκας εἰπὼν τὸ «Χαίρετε» κατὰ τὴν συνάντησιν αὐτῶν εἰς τὸν κῆπον τοῦ Μνήματος].

Ὁ δέ Ζιγαβηνὸς λέγει: «Αἱ μὲν Μυροφόροι γυναῖκες, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, τοὔτέστιν ἡ θεοτόκος Μαρία, ἐκ πόθου καὶ τιμῆς ἐκράτησαν τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δε Ἰησοῦς οὐκ ἀπεκώλυσε (=δὲν ἠμπόδισε) αὐτάς, παρέχων πληροφορηθῆναι (=δίδων εἰς αὐτάς τὴν βεβαιότητα) διὰ τῆς ἀφῆς ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ Ἰησοῦς φάσμα, (δηλαδὴ φάντασμα)».

Μέ ἄλλα λόγια, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ἀφ' ἐνός μὲν κατέδειξαν κατὰ τὸν ὑμνωδόν ὅτι «φύσις ἀσθενὴς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν», ἀφ' ἐτέρου δέ ἐγένοντο μάρτυρες ἀψευδεῖς καὶ πρῶται μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει καὶ ὁ ὑμνωδός: «Αἱ Μυροφόροι ὀρθρὶαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνημὰ σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτην σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου, καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις

ἐκήρυττον. Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγός τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τόν θάνατον, τῷ δέ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καί τό μέγα ἔλεος».

Συνεργοί τῶν Μυροφόρων γυναικῶν ἀνεδείχθησαν καί οἱ κεκρυμμένοι μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, Ἰωσήφ καί Νικόδημος, οἵτινες καί οὗτοι τήν αὐτήν ἀφοσίωσιν καί ἀνδρείαν ἐπιδειξάμενοι «ἔλαβον τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καί ἔδησαν αὐτό ἐν ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων, καθὼς ἔθος ἐστί τοῖς Ἰουδαίοις ἐνταφιάζειν· ἦν δέ ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ἐσταυρώθη κήπος, καί ἐν τῷ κήπῳ μνημεῖον καινόν, ἐν ᾧ οὐδέπω οὐδεὶς ἐτέθη», (Ἰωάν. 19, 40-41).

Ἑρμηνεύοντες τούς Εὐαγγελικούς τούτους λόγους οἱ μέν ἅγιοι θεοφύλακτος καί Χρυσόστομος λέγουν: «Οὐ γάρ ὡς κατάδικον ἐνταφιάζουσιν [τόν Ἰησοῦν], ἀλλά πολυτελῶς», ὡς «μέγαν τινά καί θαυμαστόν». Ὁ δέ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐπισημαίνει λέγων: «Διὰ δέ τῆς τοῦ μνημείου καινότητος τό ἀτριβές ὥσατε καί ξένον τῆς ἐκ θανάτου πρὸς ζωὴν ἀναδρομῆς καί ἡ κατὰ τῆς φθορᾶς ἐπινοηθεῖσα καινοτομία διὰ Χριστοῦ σημαίνεται. Καινός γάρ ἡμῶν ὁ θάνατος ἐν θανάτῳ Χριστοῦ εἰς ὕπνου τρόπον τινά μετατεθειμένος δύναμιν τε καί χρεῖαν. Ζῶμεν γάρ τῷ θεῷ ζήσιν μέλλοντες κατὰ τὰς γραφάς. Τοιγάρτοι καί ὁ μακάριος Παῦλος ἄνω τε καί κάτω κεκοιμημένους καλεῖ τούς ἐν Χριστῷ τελευτήσαντας», (Πρβλ. Α΄ Κορ. 15,20/15,51).

[Καί ἀπλούστερον· ἡ καινότης τοῦ μνημείου σημαίνει τήν ξένην καί ἀπατηλὴν ὁδόν, θά λέγαμε, τῆς ἐπιστροφῆς ἀπὸ τόν θάνατον εἰς τήν ζωὴν καί τῆς καινοτομίας (=ἀνανέωσης), τήν ὁποίαν ὁ Χριστός ἐσχεδίασε διὰ τήν ἀντιμετώπισιν τῆς φθορᾶς. Ὁ θάνατός μας γίνεται νέος ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ Χριστοῦ, μεταμορφούμενος εἰς ἕνα εἶδος ὕπνου, μέ παρομοίαν δύναμιν καί (φυσικὴν) λειτουργίαν. Ἐφ’ ὅσον θά ζῶμεν εἰς τό μέλλον, τώρα εἴμεθα ζῶντες ἐν τῷ θεῷ, σύμφωνα μέ τὰς Γραφάς, (Πρβλ. Ρωμ. 14,8). Διὰ τοῦτο καί ὁ μακάριος Παῦλος πανταχοῦ ἀναφέρεται εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀποθάνει, ὡς «κεκοιμημένους», (Πρβλ. Α΄ Κορ. 15,20/15,51).

Κατὰ δέ τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Παλαμᾶν, «ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐστίν ἀνανέωσις καί τοῦ πρώτου διὰ τήν ἀμαρτίαν θανάτῳ καταποθέντος Ἀδάμ καί διὰ θανάτου πρὸς γῆν, ὅθεν ἐπλάσθη παλινδρομήσαντος, ἀναζώσις καί ἀνάπλασις καί πρὸς ζωὴν ἀθάνατον ἐπανέλευσις». [Καί ἀπλούστερον· ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνανέωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, εἶναι ἀναζώσις καί ἀνάπλασις καί ἐπάνοδος πρὸς τήν ἀθάνατον ζωὴν τοῦ πρώτου Ἀδάμ, ὁ ὅποιος καταβροχθήστηκε ἀπὸ τόν θάνατον, λόγῳ τῆς ἀμαρτίας καί διὰ τοῦ θανάτου ἐπαλινδρόμησε πρὸς τήν γῆν ἀπὸ τήν ὁποίαν ἐπλάσθη].

Τόσον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ὅσον καί οἱ κεκρυμμένοι μαθηταί τοῦ Ἰησοῦ δέν εἶχον καταλάβει τό μέγα καί μοναδικόν καί ἀνεπανάληπτον γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τήν μετάβασιν δηλονότι τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως ἀπὸ τὰ βάραθρα τοῦ ἅιδου εἰς τό ὀλόφωτον καί θεῖον καί οὐράνιον ὕψος. «Οὐδ’ ἐκεῖνο, τό ὑπερευλογημένον Σάββατον ἐπέγνωσαν, τό μετάγον ἡμῶν τήν φύσιν ἀπὸ τῶν τοῦ ἅδου κευθμῶνων ἐπὶ τό παμφαές καί θεῖον καί οὐράνιον ὕψος», λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Ἴδού λοιπόν διὰ τί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τιμᾷ ἰδιαίτερως τήν μνήμην τῶν Ἀγίων Μυροφόρων ὡς καί τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Διότι ὅλα ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα συνήργησαν εἰς τόν ἐνταφιασμόν τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀποθανόντος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐμαρτύρησαν ἐν τῇ ἀπλότῃ αὐτῶν, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος

Ἰωάννης ὁ θεολόγος, «ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἐώρακαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἔθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν περί τοῦ Λόγου τῆς Ζωῆς», (Α΄ Ἰωάν. 1,1).

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ ὁμολογοῦντες καί προσδοκῶντες Ἀνάστασιν νεκρῶν, μιμούμενοι τὰς Ἀγίας Μυροφόρους γυναῖκας καί τοὺς κεκρυμμένους μαθητάς, ἅς: «Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καί ἀντί μύρου τόν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη, καί Χριστόν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα».

Ἄμα τῇ ἀπολύσει ἔλαβε χώραν λιτανεία τρίς πέριξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί ἠκολούθησε δεξιῶσις εἰς τό ἡγουμενεῖον, εἰς τὴν ὁποῖον προσεφώνησεν ὁ Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Νήφων, ἀναλύων τὰς δραστηριότητας τῆς ἐνορίας καί εὐχαριστῶν τόν Μακαριώτατον διὰ τὴν συμπαράστασιν Αὐτοῦ. Οἱ μαθηταί καί αἱ μαθήτριαι τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς καθηγητρίας αὐτῶν κ. Βιργινίας, ἔψαλλον εἰς τὴν ἑλληνικὴν καί ἀραβικὴν Ἀναστασίμους ὕμνους.

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη Πασχάλιος τράπεζα, παρισταμένων ὡς συνδαιτυμόνων τοῦ Πρέσβεως κ. Λουκάκη, τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως, τοῦ Προέδρου τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου, τῶν Ἐπιτρόπων καί πολλοῦ λαοῦ. Εἰς ταύτην ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε καί πάλιν ὡς ἔπεται:

«Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν, ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας, τοῦ θανάτου τό κράτος, ἐν δέ τῇ Ἐγέρσει σου, ἐφώτισας τό γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ θεὸς ἡμῶν δόξα σοι», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Ἐντιμότετε Πρόεδρε καί τίμια μέλη τῆς Κοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς,

Ἡ ἐόρτιος αὕτη ἡμέρα τοῦ μεγάλου καί ἱερωτάτου Πάσχα, τῆς Ἀναστάσεως δηλονότι τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ τό θεμέλιον καί τὴν κορωνίδα τῆς σωτηριώδους πίστεως ἡμῶν, ὡς ἐναργέστατα καταγγέλλει καί ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν... εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν», (Α΄ Κορ. 15,14,17).

Τό δέ Ρωμαίον – Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τούτέστιν ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἐνεπιστεύθη τὴν καλὴν παρακαταθήκην, τὴν Ἀποστολικὴν δηλονότι παράδοσιν καί πίστιν, διαφυλάττει διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀκεραίαν καί ὑγιαίνουσιν ἀφ' ἐνός μέν διὰ τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν αὐτῇ Ἀγίου Πνεύματος, ἀφ' ἐτέρου διὰ τῶν ἀγίων προσώπων αὐτῆς, ὡς τῶν σήμερον καί ἐν τῇ ἀγιογραφικῇ ὑμῶν ἀρχαίᾳ πόλει τῆς Ἀριμαθαίας τιμωμένων Ἰωσήφ καί Νικοδήμου, τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ.

Λέγομεν τοῦτο, διότι τό μικρόν ποίμνιον (Λουκ. 12,32) τῆς Ἀριμαθείας – Ρέμλης συνεχίζει νά τηρῇ ἄσβεστον τὴν φλόγα τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλὰ καί τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ: «Ὅτι ὁ θεὸς φῶς ἐστὶ καί σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία... ὁ ἀγαπῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ ἐν τῷ φωτὶ μένει, ὁ δέ μισῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶ καί ἐν τῇ σκοτίᾳ περιπατεῖ, καί οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει», (Α΄ Ἰωάν. 1,5-2,11).

Αὐτό τοῦτο τό ἀπρόσιτον φῶς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἐορτάζομεν καί ἐν τῇ ἀγίᾳ καί κλητῇ ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα. Αὕτῃ ἀκριβῶς εἶναι καί ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας

γενικώτερον καί τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων εἰδικώτερον ἐν τῷ κόσμῳ καί ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ πολέμου δοκιμαζομένη περιοχῇ ἡμῶν.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἀληθινὴ καί ζωσὰ ἐλπίδα. Ὁ δὲ θεὸς καί Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ... εἶναι «ὁ ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζωσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν», (Α΄ Πέτρ. 1,3), κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Τὴν ἐμπειρίαν ταύτην τῆς ἀναγεννήσεως ἡμῶν, κλήρου καί λαοῦ εἰς ἐλπίδα ζωσαν δι' Ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, ζῶμεν ὡς φύλακες καί διάκονοι τοῦ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλὰ καί πιστοί ποιμένες τοῦ Χριστεπωνύμου ποιμνίου ἡμῶν, τοῦ ἐγκρίτου δηλονότι λαοῦ τοῦ Χριστοῦ. Χριστός Ἀνέστη!

Ἡ ἑορτὴ ἔληξε διὰ τῆς παραθέσεως εἰς τὸ Ἡγουμενεῖον ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Νήφωνος καί τῆς μοναχῆς Φεβρωνίας ἀναψυκτικῶν.

Β΄. Εἰς τὸ παρρεκλήσιον τῶν Μυροφόρων παρὰ τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου εἰς Ἱεροσόλυμα.

Εἰς τὸ παρρεκλήσιον τοῦτο, προσκείμενον εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἐτελέσθη θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνους καί συλλειτουργούντων τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλουμένου, τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Πρεσβυτέρου π. Γεωργίου Μπαράμκη καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών, ψαλλούσης τῆς χορωδίας ὑπὸ τόν Πρεσβύτερον π. Ἰωάννην Ἀντωνίου μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών ἐλληνιστί καί τῆς χορωδίας τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ὑπὸ τόν κ. Ριμόν Κάμαρ ἀραβιστί.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, ὁ Ἀρχιερεὺς, οἱ Ἱερεῖς καί ὁ λαὸς μετέβησαν εἰς τὸ κέντρον συνάξεως τῆς ἐνορίας «Οὐντζοῦτ –Υπόστασις».

Ἐνταῦθα προσεφώνησεν ὁ Πρόεδρος τῶν Ἐπιτρόπων κ. Ἱμπραήμ Σαλφίτη, ἀναλύων τὴν δραστηριότητα τῆς ἐνορίας τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἐν γένει καί ἢ ἐκπρόσωπος τῶν «Μυροφόρων Γυναικῶν» κ. Ἀρλέτ, ἡ ὁποία ἀνέπτυξε τὴν δραστηριότητα τῆς ὀργανώσεως τῶν «Μυροφόρων Γυναικῶν».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΩ

18-05-2024

Τὸ Σάββατον, 5^{ην} /18^{ην} Μαΐου 2024, ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη:

1.Εἰκοσιπενταμελῆ ομάδα πιστῶν ἐκ τῆς πόλεως Πκέα, (Βιβλικὴν Πκείν) τοῦ Βορείου Ἰσραήλ ὑπὸ τόν Ἱερέα αὐτῶν π. Ἠλίαν διὰ νὰ ὑποβάλουν τὰ σέβη αὐτῶν

καί τούς ἑορτίους Πασχαλίου χαιρετισμούς αὐτῶν.

2. Τεσσαρακονταμελὴ ομάδα ἐκ τῆς παρακειμένης τῇ Ναζαρέτ κώμης τοῦ Ρένε ὑπὸ τὸν Ἱερέα αὐτῶν π. Σαμάν, διὰ νὰ ὑποβάλουν καί οὗτοι τὰ σέβη αὐτῶν καί προσκαλέσουν τὸν Μακαριώτατον διὰ τὴν ἑορτὴν αὐτῶν τὴν Κυριακὴν τοῦ Παραλύτου.

3. Τριακονταμελὴ ομάδα τῆς Ρωσσοφώνου Κοινότητος τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν πόλιν Μπέρ-Σέβα τοῦ Νοτίου Ἰσραήλ ὑπὸ τὸν ὑπεύθυνον τῶν Ρωσσοφώνων πιστῶν τοῦ Πατριαρχείου Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλον καί τὸν Ἱερέα τῆς ἐνορίας τοῦ Μπερ Σέβα π. Ἀλέξανδρον, διὰ νὰ ὑποβάλουν τὰ σέβη καί τούς ἑορτίους χαιρετισμούς αὐτῶν ἐπὶ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα. Οὗτοι καί ἔψαλλον εἰς διαφόρους γλῶσσας ἀναστασίμους ὕμνους πρὸς εὐφροσύνην τοῦ Μακαριωτάτου καί ὅλων τῶν ἀκουόντων.

4. Τήν ἐργαζομένην εἰς τήν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν Ἑλληνίδα κ. Μαρίαν Ζωζωνάκην μεθ' ὁμάδος συνεργατῶν αὐτῆς ἐκ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως διὰ τήν ἐκ τοῦ σύνεγγυς καλλιτέραν γνωριμίαν τοῦ ἐπιτελουμένου ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ποιμαντικοῦ ἔργου.

5. Τριακονταμελὴς ὁμάδα πιστῶν ἐκ τῆς πόλεως Τουράν τοῦ Βορείου Ἰσραήλ ὑπὸ τὸν Ἱερέα αὐτῶν π. Νεκτάριον Ράτζα, διὰ νὰ ὑποβάλλουν τὰ ἐόρτια σέβη αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Πάσχα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας